

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíkové v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2021, č. j. 33 A 79/2019 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2019, č. j. KUJI 73220/2019, sp. zn. OOSČ 794/2019 OOSC/226, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ze dne 15. 7. 2019, sp. zn. SZ-MMJ/OD/2252/2019/11, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 27. 1. 2019 v 10:09 hod. na silnici I/38 – dálniční přivaděč v k. ú. Jihlava – Pávov, souřadnice GPS měřicího zařízení 15°36'11.064" E, 49°26'19.128" N, v levém jízdním pruhu ve směru jízdy od Jihlavy směrem na Havlíčkův Brod jako řidič motorového vozidla tovární značky MERCEDES, reg. zn. X překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/h) o 21 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil námitce poukazující na nutnost zrušení správních rozhodnutí z důvodu tvrzené podjatosti úředních osob správního orgánu I. stupně a oprávněné úřední osoby rozhodující o odvolání. Podle krajského soudu nedošlo v řízení ani k žádným dalším nezákonnostem, pro které by bylo nutno zrušit správní rozhodnutí. Výrok prvostupňového rozhodnutí odpovídá právní úpravě, přičemž správní orgán zkoumal i otázku zavinění a náležitě odůvodnil i výši sankce. Nedošlo ani k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. K nesouhlasu žalobce a jeho zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a k jejich návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci soud uvedl, že se zjevně nejedná o žalobní bod, a pokud by o něj šlo, pak nemá žádnou souvislost s napadeným rozhodnutím, a nemůže být proto důvodem pro jeho zrušení. Ani další žalobní námitky neshledal soud opodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Z hlediska věcného vypořádání kasační stížnosti identifikoval Nejvyšší správní soud následující okruhy námitek, které pro přehlednost uspořádal takto. V prvním okruhu námitek stěžovatel souhrnně poukazoval na nedostatečnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a rozsudku krajského soudu. V dalším okruhu námitek nesouhlasil s posouzením námitek podjatosti vůči úředním osobám správního orgánu I. stupně. Návazně pak dovozoval i nezákonnost argumentace krajského soudu stran žalobní námitky poukazující na absenci poučení o oprávněné úřední osobě, která bude ve věci rozhodovat o odvolání. V dalším okruhu námitek nesouhlasil s argumentací krajského soudu k žalobní námitce poukazující na porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Návazně nesouhlasil i s posouzením žalobní námitek stran uložené sankce. Podle stěžovatele je i v tomto ohledu argumentace krajského soudu nezákonná. V dalším okruhu námitek brojil proti vadám výrokové části prvostupňového rozhodnutí (zejména proti absenci údaje o změřené rychlosti ve výroku) a nedostatečnému odůvodnění shledané formy zavinění. Obsáhle polemizoval s odůvodněním rozsudku krajského soudu k jednotlivým žalobním námitkám a dovozoval nepřipadnost jeho argumentace. Z výše uvedených důvodů navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení. Závěrem kasační stížnosti vyjádřil stěžovatel a jeho advokát nesouhlas s vyvěšením, resp. zveřejněním jejich osobních údajů na internetu, resp. webu Nejvyššího správního soudu.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a své vyjádření k žalobě. I nadále trvá na věcné správnosti

pokračování

napadeného rozhodnutí, považuje jej za souladné s právními předpisy a ztotožňuje se s argumentací Krajského soudu v Brně. Navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti rozhodnutí vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1996 Sb. ÚS, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nálezy ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, č. 64/2007 Sb. ÚS, v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, vyslovil, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody*“.

[9] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není

přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.

[10] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu a správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikturních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Správní orgány i soud se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou, zda se přestupek stal, zda se jej dopustil stěžovatel, přičemž vypořádaly všechny nosné námitky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). K takovým vadám však v řízení nedošlo.

[11] Nelze souhlasit ani s tím, že by byl naplněn stížní důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[12] Namítaný kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za první může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál,

pokračování

jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

[13] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá, že se stěžovatel dopustil shora popsaného protiprávního jednání. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná (viz výše) či jinak vadná v intenzitě, pro kterou by bylo třeba přistoupit k jejich zrušení.

[14] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud nedopustil ani nesprávného posouzení právní otázky ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jeho argumentace plně odpovídá právní úpravě a navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu. Jako s takovou se s ní Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[15] Nejvyšší správní soud předně souhlasí s krajským soudem, že výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti. Ve výroku je uvedeno, jakého (konkrétně specifikovaného) protiprávního jednání se stěžovatel dopustil, jakož i kdy a kde k němu došlo (viz výše provedené shrnutí výrokové části prvostupňového rozhodnutí). Formulace výroku je i dostatečně konkrétní, tak jak to požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu. Viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, podle něhož *„[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen*

výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí“. Pokud pak stěžovatel namítal, že z výrokové části není zřejmé, jakou rychlostí jel, konstatuje soud, že správní orgán ve výroku uvedl, že stěžovatel „překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec (90 km/hod) o 21 km/hod“. Z uvedené konstrukce lze jednoduše dovodit, že stěžovatel jel rychlostí 111 km/hod. Ostatně tato rychlost je uvedena i v odůvodnění správního rozhodnutí. Ani z judikatury akcentované stěžovatelem či další judikatury Nejvyššího správního soudu nevyplývá jednoznačná nutnost zrušení takto koncipovaného výroku. Náležitosti výroku je třeba posuzovat individuálně ke všem okolnostem věci (podpůrně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73).

[16] Důvodem ke zrušení rozsudku krajského soudu a správních rozhodnutí není ani argumentace stran shledané formy zavinění. Zákon o přestupcích vyžaduje, aby správní orgán uvedl, zda se účastník řízení dopustil jednání z nedbalosti či úmyslně. Forma zavinění je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí od 1. 10. 2015, kdy nabyl účinnosti zákon č. 204/2015 Sb., který (vedle jiného) měnil též zákon o přestupcích. V dané věci správní orgán ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl, že stěžovatel se jednání dopustil z nedbalosti. Tímto správní orgán dostal shora uvedené povinnosti. Ze zákona přitom explicitně neplyne povinnost správního orgánu specifikovat i formu nedbalostního zavinění. To potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016 - 46, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38). Např. v posledně označeném rozsudku soud uvedl, že: „Podle § 3 zákona o přestupcích [k] odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí se poté může promítnout do rozhodování o druhu a výměry sankce (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích), tedy do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, takové rozlišení však nemusí být výslovně uvedeno ve výrokové části rozhodnutí.“ Za této situace je nadbytečné zabývat se otázkou, zda se jednalo o vědomou či nedbalostní formu zavinění. S ohledem na dosaženou rychlost a další okolnosti daného jednání však soud souhlasí s krajským soudem, že bylo lze uvažovat i o kvalifikaci daného jednání jako jednání ve formě vyššího stupně zavinění (než ve formě nevědomé nedbalosti). Ostatně k takovému posouzení tenduje i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 - 38, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 1 Afs 332/2018 - 82, ze dne 24. 9. 2020, č. j. 8 As 311/2018 - 48).

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožnil i s nosnými závěry krajského soudu stran žalobní námitky poukazující na podjatost úředníků správního orgánu I. stupně. Jak správně uvedl krajský soud, o námitce podjatosti správní orgán I. stupně materiálně rozhodl. Argumentaci stěžovatele spočívající v tom, že o námitce podjatosti nebylo rozhodnuto, tedy nelze přijmout. Nejvyšší správní soud souhlasí i s navazujícími závěry krajského soudu. I podle názoru Nejvyššího správního soudu nezakládala uplatněná tvrzení nutnost zrušení správního rozhodnutí (srov. např. rozsudky ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 As 75/2018 - 83, a ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019 - 34). Samotný poměr úředních osob k územnímu samosprávnému celku, resp. zájem na naplnění rozpočtu obce pro vyslovení podjatosti nestačí. Musí přistoupit i okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl

pokračování

být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2019, č. j. 2 As 151/2018 - 63). Stěžovatel však žádnou takovou okolnost neuvedl. Soudu nadto není zřejmé, jak by vedení daného řízení jinou osobou mohlo ovlivnit jeho výsledek. Obsah spisu poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání. Souhlasit lze i s tím, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 1 Afs 363/2018 - 113, na danou věc nedopadá, neboť v uvedeném rozsudku se soud zabýval zcela konkrétní námitkou podjatosti týkající se příslibu cílových odměn za konkrétní postup a výsledky správce daně. Ani v kasační stížnosti stěžovatel relevantně netvrdil a nedokládal, že by se o takový případ jednalo i v jeho věci. V dané věci se přitom nejedná ani o situaci popisovanou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018 - 36, či v navazujících rozhodnutích. S krajským soudem lze souhlasit i s tím, že žalovaný sice formálně vyhověl dikci § 15 odst. 4 správního řádu, jeho smysl však nenaplnil. Smyslem uvedeného ustanovení je informovat účastníka řízení o oprávněné úřední osobě především proto, aby měl účastník případně možnost vznést proti této osobě námitku podjatosti. Z toho vyplývá, že tato informace musí být účastníku řízení odeslána v dostatečném časovém předstihu před vydáním rozhodnutí ve věci samé, jinak totiž zcela pozbývá smyslu. To se v nyní projednávaném případě nestalo. Podobně jako krajský soud je však Nejvyšší správní soud názoru, že ani tato vada nevede k nutnosti kasace správního rozhodnutí. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že zásah do procesních práv obviněného z přestupku a související nezákonnost rozhodnutí ve věci nelze zásadně dovozovat pouze z absence sdělení údajů umožňujících identifikaci oprávněné úřední osoby. Naopak musí být ze strany obviněného z přestupku uplatněny konkrétní důvody, ze kterých lze možnou podjatost oprávněné úřední osoby dovozovat (vedle výše uvedeného srov. i např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 - 52, ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39, ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 313/2016 - 30, ze dne 21. 3. 2019, č. j. 1 As 338/2018 - 34). Mezi takové důvody však nelze podřadit obecné vyjádření oprávněné úřední osoby k postupům zmocněnce stěžovatele. Ostatně i sám Nejvyšší správní soud se v obdobné rovině opakovaně vyjadřoval k postupům předmětného zmocněnce (viz např. rozsudky ze dne 10. 2. 2020, č. j. 9 As 283/2018 - 32, ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33 atp.). Pokud pak stěžovatel poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 - 47, v něm nebyla řešena identická skutková a právní situace. Soud nadto uvedl, že: „*Stěžovatel namítá, že soudkyně krajského soudu byla podjatá, protože odůvodnila své rozhodnutí tím, že stěžovatele zastupoval konkrétní jmenovitě určený advokát a vyvodila z této skutečnosti negativní důsledky pro účastníka řízení. (...) Je pravdou, že soudkyně krajského soudu nad rámec nosných důvodů rozsudku věnovala hodně prostoru kritice procesní strategie stěžovatele. Závěrem této kritiky uvedla, že danou procesní strategii zvolily i jiné osoby zastoupené týměž právním zástupcem. Tato skutečnost samozřejmě nemůže být kritériem pro rozhodování ve věci. Danou větu ovšem nelze vytrhávat z kontextu celého rozhodnutí a nelze z ní ani dovozovat podjatost soudkyně při posuzování nosných důvodů jejího rozhodnutí, které jsou odůvodněny zcela v souladu s požadavky práva na spravedlivý proces (viz také část IV.F).* Podle Nejvyššího správního soudu proto soudkyně neodůvodnila své rozhodnutí tím, že stěžovatele zastupoval konkrétní jmenovitě určený advokát a nevyvodila z této skutečnosti pro stěžovatele negativní důsledky, jak stěžovatel tvrdí. Lze proto vyloučit existenci jakýchkoliv objektivních okolností zakládajících pochybnosti o nepodjatosti soudkyně, které by měly skutečný vliv na její nestrannost. Soudkyně krajského soudu tak nebyla z rozhodování ve věci pro poměr k zástupci stěžovatele vyloučená. Ze stejných důvodů podle Nejvyššího správního

soudu ani nedošlo k zásahu do práva na právní pomoc podle čl. 37 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy, jak namítá stěžovatel.“ Uvedené závěry lze přiměřeně aplikovat i na danou věc.

[18] Správnímu orgánu nelze vytýkat ani to, že při ukládání sankce zohlednil i dosavadní protiprávní jednání stěžovatele. Jak správně uvedl krajský soud, správní orgán akcentoval, že stěžovatel má v evidenční kartě řidiče celkem 14 záznamů (z nichž výslovně zmínil i přestupky ze dne 13. 11. 2018 a ze dne 14. 11. 2018, tedy přestupky, ke kterým mělo dojít nedlouho před spácháním předmětného přestupku). Z uvedené evidenční karty přitom vyplývá, že v převážné většině se jednalo o přestupky spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci či mimo obec, a to v nikoli nevýznamném rozsahu. I kdyby tak bylo pravdivé tvrzení stěžovatele, že příkaz odsuzující jej za přestupek spáchaný dne 14. 11. 2018 byl zrušen v přezkumném řízení (což stěžovatel nedoložil ani v řízení o kasační stížnosti), pak ze zbývajících záznamů lze usuzovat, že stěžovatel vykazuje sklony k páčání tohoto typu přestupků, a to i přes opakovaně uložené tresty. Tato skutečnost společně s přitěžující okolností spočívající ve spáchání přestupku dne 13. 11. 2018 pak postačují k odůvodnění uložení pokuty v polovině zákonné sazby. Další dokazování proto bylo nadbytečné.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž poukazoval na porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba zásadu zákazu dvojího přičítání chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce. Jednu a tutéž skutečnost, která je v posuzované věci dána v intenzitě nezbytné pro naplnění určitého zákonného znaku skutkové podstaty konkrétního porušení právní povinnosti, nelze současně hodnotit jako okolnost obecně polehčující či obecně přitěžující (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 - 101, ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 - 84, ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 As 14/2005 - 84, či ze dne 25. 1. 2006, č. j. 4 As 22/2005 - 68). Nejvyšší správní soud není názoru, že by došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. K tomu nevede ani argumentace správního orgánu I. stupně v odůvodnění jeho rozhodnutí, že: „*vycházel z toho, že došlo k porušení právního předpisu o silničním provozu, vzal do úvahy charakter a okolnosti spáchání přestupku*“. Uvedená věta uvozuje odstavec, ve kterém správní orgán odůvodňuje výši uložené sankce. Z obsahu tohoto odstavce (jakož ani z dalších částí odůvodnění) nevyplývá, že by správní orgán I. stupně při úvaze o správním trestu přihlížel k tomu, že stěžovatel porušil předpis o silničním provozu. Nejedná se tedy o porušení zásady zákazu dvojího přičítání (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 6 As 274/2018 - 42). Ostatně soudu není ani zřejmé, jak by k takové okolnosti mělo být přihlídnuto (zda jako k polehčující či přitěžující okolnosti). Ani z dalších částí odůvodnění správního rozhodnutí nevyplývá porušení zásady zákazu dvojího přičítání v intenzitě vyvolávající nutnost zrušení správního rozhodnutí. Pozastavit se lze i nad okamžikem, kde stěžovatel začal uplatňovat shora uvedenou argumentaci (podpůrně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Nejvyšší správní soud proto neshledal ani ve vztahu k této námitce důvod pro zrušení napadeného rozsudku či správních rozhodnutí (podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č. j. 8 As 66/2019 - 33).

pokračování

[20] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu, popř. rozhodnutí správních orgánů. Závěry krajského soudu mají plnou oporu v právní úpravě a správním spisu. Nejvyšší správní soud se s nimi proto ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. Z tohoto důvodu nemohl shledat důvodnou ani polemiku stěžovatele s nimi.

[21] K nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce se zveřejněním osobních údajů na internetu soud v souladu se svou judikaturou uvádí, že *„způsob, jakým soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta Mgr. Václava Voříška.“* (viz např. rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 6. 5. 2020, č. j. 1 As 484/2019 - 32). Pokud se advokát *„cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“* (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017 - 38, ze dne 5. 3. 2020, č. j. 1 As 364/2019 - 34, a další). Soud se již vyjádřil i k požadavku na předložení věci státní správě Nejvyššího správního soudu. Např. v rozsudku ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2019 - 40, uvedl, že: *„K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval (...) přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, již se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.“* Lze poukázat i na další rozsudky, které se obdobnou argumentací již zabývaly, viz např. rozsudky ze dne 4. 3. 2020, č. j. 9 As 332/2019 - 34, ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 As 24/2020 - 30 atp.

[22] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu